

Innsyn i sammenstilling av opplysninger om politiets responstid

17.12.2019 (2019/3483)

Saken gjelder krav om innsyn i sammenstillinger av politiets responstid fremsatt for de enkelte politidistriktene. Kravene ble behandlet av Politidirektoratet i første instans og klagebehandlet av Justis- og beredskapsdepartementet. Innsynskravene ble avslått med henvisning til taushetsplikten og at vilkårene for sammenstilling i offentleglova § 9 ikke var oppfylt.

Kravet i offentleglova § 29 første ledd til at det organet som mottar et innsynskrav skal vurdere dette «konkret og sjølvstendig» innebærer begrensinger for overordnet organs adgang til å behandle innsynskravet i første instans. Ombudsmannen mener Politidirektoratet ikke kunne behandle innsynskravene som var fremsatt for de enkelte politidistriktene i første instans.

Hverken kvalitetskontroll av dataene eller taushetspliktverdinger inngår i vurderingen av om sammenstillingen kan gjøres med enkle fremgangsmåter etter offentleglova § 9. Ettersom hver enkelt

sammenstilling i dette tilfellet kunne gjøres raskt, anser ombudsmannen vilkåret som oppfylt.

Opplysninger som er underlagt lovbestemt taushetsplikt skal unntas offentlighet. Ombudsmannen kan ikke se at politiregisterloven § 19, jf. § 34 og politiregisterforskriften § 53-8 hjemler taushetsplikt, slik departementet har lagt til grunn.

Ombudsmannen ber om at de innsynskravene der det ikke er gitt innsyn behandles på nytt. Departementet må også avklare hva som er riktig(e) organ(er) for behandlingene av innsynskravene.

Sakens bakgrunn

Journalist A i VG ba i perioden mai–juli 2018 om innsyn i en sammenstilling av opplysninger om responstid for «samtlige av politiets hasteoppdrag i perioden 2015–2017» hos de enkelte politidistriktene. I innsynskravene etterspurte A følgende informasjon:

- «- Dato for utrykning
- Klokkeslett for oppdragets start
- Klokkeslett for ankomst på oppdraget
- Postnummer på oppdragets adresse»

To politidistrikt (Troms og Møre og Romsdal) skal ha gitt innsyn kort tid etter at kravet ble sendt. Tre politidistrikt skal ha avslått kravet. Etter at enkelte politidistrikter henvendte seg til Politidirektoratet om saken, besluttet direktoratet å behandle saken på vegne av distriktene. Et tredje politidistrikt (Sør-Øst) hadde da foretatt en sammenstilling, men ikke sendt den til journalisten. Direktoratet avslo innsynskravene på vegne av samtlige

politidistrikter, også de sakene der det var gitt innsyn. Samme dag sendte direktoratet brev til alle distriktene, der det blant annet stod:

«Vi ber derfor om at dere ikke utleverer responstall i *denne* saken.»

A påklaget saksbehandlingen og de avslagene han hadde fått fra politidistriktene. Justis- og beredskapsdepartementet opprettholdt Politidirektoratets avslag i vedtak 30. oktober 2018. Departementet viste til direktoratets redegjørelse der det fremgikk at selve sammenstillingen av rådata «enkelt vil kunne hentes ut», men at det på grunn av bl.a. taushetspliktverdinger må foretas en manuell gjennomgang av ca. 48 000 meldinger. Departementet mente dette lå utenfor hva som kan regnes som «enkle framgangsmåtar» etter offentleglova § 9.

A ba departementet om å foreta en ny vurdering, noe departementet gjorde 18. mars 2019. I den beslutningen viste departementet til politiregisterloven § 34 og politiregisterforskriften § 53-8, og konkluderte med at «[s]lik lovens system er bygget opp stenges det med andre ord for utlevering av opplysninger til allmennheten fra registeret». Videre skrev departementet at taushetspliktbestemmelsen om politiets operative virksomhet i politiregisterloven § 23 ville kunne komme til anvendelse, og at vilkåret om at sammenstillingen etter offentleglova § 9 må kunne gjøres med «enkle framgangsmåtar» uansett ikke var oppfylt.

A klaget deretter til ombudsmannen.

Våre undersøkelser

Ombudsmannen fant grunn til å undersøke tre forhold nærmere; saksbehandlingen, vurderingen etter offentleglova § 9 og taushetspliktverdinger. I undersøkelsesbrevet herfra ba vi departementet svare på følgende spørsmål:

1. Saksbehandlingen

1.1. Er det vanlig praksis at innsynskrav fremmet overfor ett eller flere politidistrikt behandles av direktoratet i første instans? Hvis ikke, hva er årsaken til at det ble gjort i denne saken? Mener departementet det er rettslig grunnlag for at direktoratet behandlet innsynskravene i første instans?

1.2. Departementet bes redegjøre for sin forståelse av organ-begrepet i offentleglova § 29. Er dette det samme som organ-begrepet ellers i loven (f.eks. i §§

3, 4, 9, 14 og 15)? Er det i tråd med offentleglova § 29 at direktoratet behandlet innsynskravene som første instans?

2. Vurderingen av offentleglova § 9

2.1. Hvilket arbeid mener departementet er relevant å ta med ved vurderingen av om en sammenstilling kan gjøres med «enkle framgangsmåtar» etter offentleglova § 9? På hvilket stadium i prosessen skal taushetsplikt-vurderingen foretas?

2.2. Hvilke/-n sammenstilling/-er skal vurderingen knytte seg til – sammenstilling fra samtlige politidistrikter eller sammenstillingen fra hvert enkelt politidistrikt?

2.3. Hvor lang tid brukte henholdsvis Troms politidistrikt, Møre og Romsdal politidistrikt og Sør-Øst politidistrikt på å trekke ut den aktuelle sammenstillingen (ikke medregnet eventuelle taushetsplikt-vurderinger)?

3. Departementets vurdering av taushetsplikt

3.1. Departementet bes redegjøre nærmere for sitt syn om at politiregisterlovens og -forskriftens system stenger for utlevering av opplysninger til allmennheten fra registeret. Innebærer dette at de aktuelle bestemmelsene i politiregisterloven og -forskriften angir lovbestemt taushetsplikt slik at opplysningene skal unntas etter offentleglova § 13?

Til spørsmål 1 viste departementet i svarbrevet hit til uttalelse fra Politidirektoratet der det fremgikk at behandlingen av innsynsbegjæringene i denne saken ikke var i samsvar med vanlig praksis. Grunnen til at innsynsbegjæringene ble besvart samlet fra direktoratet, ble opplyst å være at enkelte politidistrikt hadde henvendt seg til direktoratet med spørsmål om hvordan dataene skulle hentes ut. I den forbindelse var direktoratet blitt kjent med at «to distrikt hadde gitt ut rådata fra IKT-løsningen PAL [politiets analyse- og ledelsesverktøy] for PO [politioperativsystem – politiets vaktjournal] som var på et detaljnivå som vil kunne inneholde informasjon som er underlagt taushetsplikt». Videre skrev departementet:

«I stedet for å gi konkrete råd som kunne oppfattes som en instruks, fant Politidirektoratet det riktigst å svare ut denne henvendelsen samlet. Det ble her lagt vekt på begrensningen i adgang til utlevering av utskrift fra registeret, se om dette nedenfor. For å sikre at det ikke ble gitt ut ytterligere taushetsbelagte opplysninger, og sikre en enhetlig vurdering i saken, valgte Politidirektoratet å svare ut henvendelsen fra VG samlet.»

Om forståelsen av organ-begrepet i offentleglova § 29 fremholdt departementet at Politidirektoratet og de enkelte politidistriktene er forskjellige «organ» etter bestemmelsen. Videre mente departementet at begjæringer om innsyn fremsatt for det enkelte politidistrikt, skal avgjøres av distriktet med direktoratet som klageorgan. Departementet skrev ikke noe om konsekvensen av at innsynskravene i denne saken likevel var avgjort av Politidirektoratet i første instans.

Til spørsmål 2 – vurderingen etter offentleglova § 9 – svarte departementet at en imøtekomme av innsynsbejæringene nødvendiggjorde en manuell gjennomgang av registeret for å «vurdere innholdet i den enkelte registrering for å kvalitetssikre informasjonen», og at dette arbeidet lå utenfor det som kan regnes som «enkle framgangsmåtar» etter offentleglova § 9. Departementet skrev at rådataene omfatter alle politioppdrag, at dataene ikke er kvalitetssikret og at politiet ikke har IKT-løsning for automatisk kvalitetssikring av dataene. Departementet mente derfor at «[å] utarbeide en sammenstilling med kvalitetssikret rådata på det detaljnivået VG ba om, vil derfor være svært tidkrevende».

Videre skrev departementet at vurderingen etter § 9 må knyttes til innsynsbejæringen rettet mot hvert enkelt politidistrikt. Det fremgikk ikke av svarbrevet hit om vurderingen ovenfor knyttet seg til hver enkelt sammenstilling (i hvert enkelt politidistrikt), eller til en samlet sammenstilling for alle distriktene. Videre opplyste departementet at de tre distriktene som utleverte materialet brukte kort tid på å trekke ut rådata, og at dette kan gjøres på «få timer, avhengig av hvor stort utvalget er». Departementet påpekte likevel at disse dataene ikke var kvalitetssikret og at det ikke var foretatt noen vurdering av taushetsplikt.

Som svar på spørsmål 3 – forståelsen av taushetsplikten i politiregisterloven og -forskriften – viste departementet til sin redegjørelse i sitt brev 18. august 2019 (antatt feilskrift for 18. mars 2019) til journalisten. Der la departementet til grunn at systemet i politiregisterloven og -forskriften stenger for utlevering av opplysninger til allmennheten fra registeret. Departementet skrev:

«Etter politiregisterloven (PRL) § 19 kan politiet utlevere opplysninger dersom det er adgang til dette etter reglene om taushetsplikt i lovens kapittel 6. Utlevering av opplysninger til allmennheten er regulert i PRL § 34, der adgangen til utlevering er begrenset til opplysninger fra straffesak. Dette innebærer at loven ikke åpner for at det utleveres opplysninger fra vaktjournalen til allmennheten. Tvert imot fremgår det av politiregisterforskriften § 53-8 at utleveringsadgangen fra vaktjournalen er strengere enn for flere andre registre ved at man heller ikke tillater at opplysninger

utleveres til offentlige eller private mottakere i deres interesse, jf. lovens §§ 30 og 31. I tillegg er det ikke tillatt at utlevering skjer i form av direkte utskrift. De særlig strenge taushetspliktsbestemmelsene for vaktjournalen er begrunnet i at opplysningene i dette registeret ikke blir kvalitetssikret. Av samme grunn er føring av vaktjournal angitt som et eget formål innenfor de formålene som er definert som politimessige formål i § 2 nr. 13.»

Videre erkjente departementet at opplysningene kunne utleveres i statistisk form, jf. politiregisterloven § 24 nr. 2, men at en slik utlevering var begrenset av taushetsplikten for politiets operative virksomhet, jf. § 23 annet ledd. Departementet påpekte at en slik vurdering må foretas konkret, men gikk ikke inn i vurderingen.

Journalisten kommenterte departementets svarbrev. Han påpekte blant annet at han ikke hadde bedt om innsyn i «selve vaktjournalen, siden opplysningene vi etterspør finnes i PAL for PO». Videre skrev han:

«PAL er et administrasjon- og ledelsessystem som henter ut statistikk og rapporter fra politiets datasystemer. Det er laget for formål som dette. Vi viser til vår tidligere argumentasjon om at statistiske opplysninger av denne typen ikke rammes av taushetsplikten i politiregisterloven.»

Ombudsmannens syn på saken

1. Saksbehandlingen – hvilket organ skulle behandlet innsynskravene i første instans?

Det følger av offentleglova § 29 første ledd at det organet som mottar et innsynskrav skal vurdere kravet «konkret og sjølvstendig». Bestemmelsen regulerer hvilket organ som skal behandle innsynskravet og setter krav til vurderingen.

Hva som utgjør «[e]it organ» etter offentleglova § 29 første ledd sier ikke forarbeidene noe nærmere om. Organ-begrepet er imidlertid benyttet i flere bestemmelser i loven, herunder i §§ 3, 4, 9, 14 og 15. Ombudsmannen kan ikke se at det er holdepunkter for å tolke organ-begrepet i § 29 første ledd annerledes enn organ-begrepet ellers i loven. Hva som utgjør ett organ etter offentleglova § 14 første ledd avgjøres etter en konkret vurdering der det blant annet sees hen til om organet utad fremstår som en selvstendig enhet, om den har selvstendig avgjørelsesmyndighet og den generelle organiseringen, se blant annet ombudsmannens uttalelse 8. september 2011 (SOM-2010-2991). I uttalelse 11. februar 2015 (SOM-2014-2291) punkt 3 la ombudsmannen til grunn at de enkelte politidistriktene

regnes som egne organer i offentleglovas forstand, jf. også NOU 2003:30 side 265. Ombudsmannen er følgelig enig med Justis- og beredskapsdepartementet i at politidistriktene er å anse som selvstendige organer etter offentleglova, og at innsynskravene i utgangspunktet skulle vært behandlet i politidistriktene i første instans.

Det neste spørsmålet blir om Politidirektoratet, som følge av sitt overordnede forhold til politidistriktene, likevel kan behandle innsynskravene i første instans. I juridisk litteratur skriver Eckhoff/Smith, Forvaltningsrett (11. utg. 2018) på side 466 følgende om overordnet organs adgang til å behandle en sak i første instans:

«I mange tilfeller må også organer som er overordnet det som i første rekke har fått tildelt kompetansen, selv anses kompetente. Det kan være noe tvilsomt i hvilken grad dette gjelder ikke bare når det overordnede organet får saken forelagt etter klage, men om det også kan overta saken i første instans. Men innenfor et hierarki der overordnede har kompetanse til å instruere om hva individuelle avgjørelser skal gå ut på (se kap. 8), må vel utgangspunktet være at et overordnet organ også kan treffe avgjørelsen selv.»

Det antas at overordnet organ har en viss adgang til å instruere underordnet organ også i innsynssaker, se merknadene til offentleglova § 11 (utkastets § 10) i NOU 2003: 30 side 261 og Justis- og beredskapsdepartementets Rettleiar til offentleglova, G-2009-419, punkt 4.9.4. Et overordnet organs adgang til å overta behandlingen av en sak i første instans kan imidlertid uansett ikke gå lenger enn de begrensningene som klart følger av loven.

I offentleglova § 29 første ledd er avgjørelsesmyndigheten eksplisitt lagt til det organet som mottar innsynskravet. Videre følger det av bestemmelsen at organet skal vurdere kravet «sjølvstendig». Dette trekker i retning av at innsynskrav i alle fall som en klar hovedregel ikke kan behandles av overordnet organ i første instans. I forarbeidene til bestemmelsen i Ot.prp. nr. 102 (2004–2005) punkt 12.4.3 heter det:

«Det forvaltningsorganet som mottok eit innsynskrav i eit dokument som er i organet, må som hovudregel sjølv vurdere kravet og ta standpunkt til om det skal gi innsyn i dokumentet. Organet har ikkje rett til å avvise eit krav med den grunngiving at dokumentet ikkje er utarbeidd av organet, eller at eit anna organ er nærmare til å vurdere kravet. Organet kan heller ikkje automatisk leggje til grunn påskrifter gjorde av sendarorganet, men må gjere ei sjølvstendig vurdering av kravet.»

Det organet som mottar et innsynskrav skal altså behandle dette, selv om et annet organ er «nærmare til å vurdere kravet». Som oftest vil det også være det organet som har dokumentet hos seg som er nærmest til å vurdere om, og i hvilken grad, det aktuelle

dokumentet skal, kan og bør unntas innsyn. Kravet om at mottakerorganet skal vurdere innsynskravet legger også til rette for at innsynskrav blir behandlet raskt og at hvert krav blir behandlet individuelt.

Den klare ordlyden i offentleglova § 29 første ledd, formålene bak bestemmelsen og hensynet til sammenheng i offentleglova tilsier etter dette at overordnet organ i alle fall som hovedregel ikke kan behandle et innsynskrav i første instans. Ombudsmannen har derfor kommet til at Politidirektoratet ikke kunne behandle innsynskravene i første instans. Ettersom det nedenfor er konkludert med at innsynskravene uansett må behandles på nytt, er det ikke funnet grunn til å ta stilling til virkningen av denne feilen.

2. Vurderingen av offentleglova § 9

Hovedregelen er at alle forvaltningens saksdokumenter er åpne for innsyn, jf. offentleglova § 3. I tillegg kan det kreves innsyn i sammenstillinger av opplysninger fra forvaltningsorganets databaser, jf. § 9. Bestemmelsen var ny i 2006 og innebar en utvidelse av innsynsretten i tråd med den teknologiske utviklingen, jf. Ot.prp. nr. 102 (2004–2005) kapittel 12.1.4. Forutsetningen er at sammenstillingene kan gjøres «med enkle framgangsmåtar». Resultatet av en sammenstilling vil bli et nytt saksdokument i offentleglova § 4s forstand.

Ombudsmannen er enig med Justis- og beredskapsdepartementet i at vurderingen av om en sammenstilling kan gjøres med enkle framgangsmåter må knytte seg til hvert enkelt innsynskrav (hver sammenstilling) slik det ble fremsatt for de enkelte politidistriktene, se ombudsmannens uttalelse 26. oktober 2016 (SOM-2016-721) punkt 2.2 om hva som regnes som én sammenstilling.

Videre fremgår det av ordlyden i bestemmelsen at det er sammenstillingen som må kunne gjøres med enkle framgangsmåter. Dette setter både tekniske og tidsmessige begrensninger. I merknadene til bestemmelsen i Ot.prp. nr. 102 (2004–2005) side 127 heter det følgende om vurderingen:

«Det er vidare eit krav at samanstilling må kunne gjerast med enkle framgangsmåtar. Dette vilkåret peiker på den arbeidsbyrda organet vil bli påført ved å lage samanstillinga. Der samanstillinga utelukkande kan gjerast ved hjelp av databaserte løysingar som kan setjast i gang ved hjelp av enkle kommandoar, vil vilkåret vere oppfylt. Dersom derimot samanstillinga krev meir tidkrevjande manuelle operasjonar, f.eks. der ein saksbehandlar sjølv må gå inn og vurdere kva opplysningar som skal samanstillast, vil ikkje dette vilkåret vere oppfylt. Paragrafen

vil f.eks. kunne brukast i tilfeller der organet har databaserte løysingar som kan setje saman statistiske opplysningar frå dokument som finst i databasane til organet»

I dette ligger at hverken kvalitetskontroll av dataene eller taushetspliktvrderinger inngår i vurderingen av om sammenstillingen kan gjøres med enkle fremgangsmåter.

Offentleglova § 9 gir rett til innsyn i en sammenstilling av «opplysningar som er elektronisk lagra» i organets databaser (vår utheving). På samme måte som innsyn i saksdokumenter etter hovedregelen i § 3, er det ikke noe krav om at innholdet i de opplysningene det bes om innsyn i er kvalitetssikret før sammenstillingen lages.

Videre er det prosessen frem til det er etablert et nytt dokument som er relevant å ta med i vurderingen av om sammenstillingen kan gjøres med enkle fremgangsmåter. Arbeid som gjøres etter at dokumentet er ferdigstilt, skal ikke tas med i vurderingen. Dette gjelder blant annet vurderingen av om noen av opplysningene i dokumentet er taushetsbelagte og må unntas fra innsyn, og arbeid knyttet til å gjøre dokumentet klart til utsendelse, se blant annet ombudsmannens uttalelse 11. august 2017 (SOM-2016-2789) med videre henvisninger. Videre må sammenstillingen som hovedregel foretas før eventuelt taushetsplikt kan vurderes, se uttalelsen 11. februar 2015 (SOM-2014-2291).

Justis- og beredskapsdepartementet har i svarbrevet hit opplyst at hver sammenstilling kan gjøres raskt dersom man ser bort fra tiden til kvalitetskontroll og vurdering av taushetsplikt. Ombudsmannen mener at vilkåret i offentliglova § 9 om at hver sammenstilling kan gjøres med «enkle framgangsmåtar» dermed må anses oppfylt.

3. Taushetspliktvrderingen

Unntak fra retten til innsyn krever hjemmel i lov, jf. offentliglova § 3. Slik hjemmel finnes blant annet i offentliglova § 13 første ledd der det fremgår at opplysninger underlagt lovbestemt taushetsplikt, skal unntas. Hjemmel for taushetsplikt må altså finnes i annen lovgivning.

Justis- og beredskapsdepartementet har i brev til journalisten anført politiregisterloven § 19, jf. § 34 og politiregisterforskriften § 53-8 som hjemmel for taushetsplikt. Departementet har likevel lagt til grunn at opplysningene kan utgis i statistisk form etter politiregisterloven § 24 nr. 2, men at dette vil begrenses av taushetspliktbestemmelsen i § 23 annet ledd.

Formålet med politiregisterloven er blant annet å bidra til effektiv løsning av politiets oppgaver og beskyttelse av personvernet, jf. § 1. Bestemmelser om beskyttelse av personvernet er imidlertid ikke til hinder for allmennhetens rett til innsyn etter

offentleglova, se personvernforordningen (GDPR) artikkel 86 der det fremgår at reglene om personvern ikke er til hinder for allmennhetens rett til innsyn i offentlige dokumenter etter nasjonal rett. Spørsmålet blir om det foreligger lovbestemt taushetsplikt som kan begrunne unntak fra innsyn i disse sakene slik vilkåret er i offentliglova § 13 første ledd.

Politiregisterloven § 19 lyder:

«Politiet og påtalemyndigheten kan utlevere opplysninger dersom det er adgang til dette etter reglene om taushetsplikt i kapittel 6, og vilkårene for utlevering i § 8 annet ledd og § 20 er oppfylt for opplysninger som der nevnt.»

Bestemmelsen om omfanget av taushetsplikt – § 23 – er plassert i kapittel 6. De øvrige bestemmelsene i kapitlet, herunder § 34, omhandler begrensninger i taushetsplikten. I § 34 første ledd heter det at «[t]aushetsplikten som nevnt i § 23 første ledd er *ikke til hinder* for at allmennheten gis opplysninger fra straffesak» på nærmere angitte vilkår (vår utheving). Bestemmelsen slår fast at enkelte opplysninger som i utgangspunktet kan være underlagt taushetsplikt etter § 23 første ledd, likevel kan gis ut på visse vilkår.

Politiregisterloven § 19, jf. § 34 angir etter dette ikke lovbestemt taushetsplikt, og kan etter ombudsmannens syn derfor ikke begrunne unntak etter offentliglova § 13 første ledd.

Det er uklart for ombudsmannen hva departementet sikter til når det er vist til at det etter politiregisterforskriften § 53-8 ikke er anledning til å gi direkte utskrift fra registeret. I denne saken er det bedt om sammenstillinger av opplysninger og ikke direkte utskrift. Bestemmelsen hjemler uansett ikke taushetsplikt, og kan ikke begrunne unntak etter offentliglova § 13 første ledd.

En eventuell taushetsplikt må etter dette hjemles i politiregisterloven § 23. Hvorvidt de aktuelle sammenstillingene er omfattet av taushetsplikten etter denne bestemmelsen, har ikke departementet vurdert. En slik vurdering forutsetter som nevnt som utgangspunkt at sammenstillingen(e) er foretatt.

Ombudsmannen ber etter dette om at de innsynskravene der det ikke er gitt innsyn behandles på nytt. Departementet må i den sammenheng avklare hva som er riktig(e) organ(er) for behandlingen.

Konklusjon

Kravet i offentliglova § 29 første ledd til at det organet som mottar et innsynskrav skal vurdere dette «konkret og sjølvstendig» innebærer begrensninger for overordnet organs

adgang til å behandle innsynskravet i første instans. Politidirektoratet kunne derfor ikke behandle innsynskravene som var fremsatt for de enkelte politidistriktene i første instans.

Offentleglova § 9 hjemler en rett til innsyn i en sammenstilling av elektronisk lagrede opplysninger, forutsatt at sammenstillingen kan gjøres «med enkle framgangsmåtar». Hverken kvalitetskontroll av dataene eller taushetspliktverdinger inngår i vurderingen av om sammenstillingen kan gjøres med enkle fremgangsmåter. Ettersom hver enkelt sammenstilling i dette tilfellet kunne gjøres raskt, mener ombudsmannen at vilkåret er oppfylt.

Opplysninger som er underlagt lovbestemt taushetsplikt skal unntas offentlighet, jf. offentliglova § 13 første ledd. Ombudsmannen kan ikke se at politiregisterloven § 19, jf. § 34 og politiregisterforskriften § 53-8 hjemler taushetsplikt, slik Justis- og beredskapsdepartementet har lagt til grunn.

Ombudsmannen ber om at de innsynskravene der det ikke er gitt innsyn behandles på nytt. Departementet må også avklare hva som er riktig(e) organ(er) for behandlingene av innsynskravene.

Ombudsmannen ber om å bli holdt orientert om den videre behandlingen av innsynssakene. Slik tilbakemelding bes gitt innen 21. januar 2020.

17.12.2019 (2019/3483)